

Senkizöldje

még áll a romos ház ahol
vagy tizenöt éve laktam
az ecetfán rigó dalol
az udvar remegő katlan

a padlásfeljáró előtt
csikkek, szalámivégek
az élet tegnap félbetört
de holnap újraéled

most itt lakom megint a Hold
a gangot fényárba vonja
lombok között bujdokol
majd kilép az űr-porondra

egy foltos macska átoson
a burjánzó néma kerten
arcom a szélben átmosom
izzik a Hold kitelten

rám záródik az ég-keret
és sátor épül fényből
míg ablakon át kémlelek
ki a félszuterénből

most itt lakom megint pedig
nem akartam visszajönni
az idő gyorsan megtelik
a pincéket is kiönti

a kert fűvén át hömpölyög
a küszöbön egyre beljebb
a kétségek mint vérrögök
a szívben áttelelnek

ez itt az éden fáiról
lehullott senkizöldje
még áll a romos ház mikor
a világ épp összedőlne

Lennék vízcsepp

Lennék hulló vízcsepp, mely
az óceánba visszatér.

Lennék pusztító viharban
zarándok, aki útra kél.

Lennék nagy vándorlás során
hegyfokra vezető ösvény,
lennék, aki az üszkös sebet
rongyokkal bekötözné.

Lennék a lángoló nyárban
hópuha, hosszú tél,
lennék vízcsepp, amely
a tengerbe visszatér.